

Prelatovo pismo (kolovoz 2013.)

Misao na mjesec kolovoz spontano nam predstavlja blagodati naše Majke, jer Ona je tip Crkve. Utječimo se na poseban način ovih tjedana Blaženoj Djevici Mariji, neka nam Ona od Presvetog Trojstva postigne čisti život koji nam omogućava ugledati Istinu u svemu i po svemu, neka nas učini ženama i muškarcima, ponavljam, čiste duše, koji su još više odani Bogu. Tako ćemo sačinjavati još bolji dio Crkve i Opusa Dei.

8.08.2013.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Misao na mjesec kolovoz spontano nam predstavlja blagodati naše Majke, jer Ona je tip Crkve. Utječimo se na poseban način ovih tjedana Blaženoj Djevici Mariji, neka nam Ona od Presvetog Trojstva postigne čisti život koji nam omogućava ugledati Istinu u svemu i po svemu, neka nas učini ženama i muškarcima, ponavljam, čiste duše, koji su još više odani Bogu. Tako ćemo sačinjavati još bolji dio Crkve i Opusa Dei.

Pišem vam iz Brazila nakon Svjetskog dana mladosti. U duhovnom smislu bili su to vrlo intenzivni dani, vrlo blizu Svetoga Oca i u društvu Biskupa, svećenika i milijuna

vjernika koji su došli u Rio de Janeiro. Utjecao sam se Gospodinu sjedinjen s vašom molitvom i vašim radom, kako bi u nama i u našim bližnjima bilo obilje duhovnih plodova, također i ljudskih: o kad bi Božje sjeme, koje je Duh Sveti zasijao u naše srce, dozrelo na dobro Crkve i cijeloga svijeta.

Prošli je mjesec bilo na pretek božanskih darova. Na početku je to bila enciklika *Lumen fidei*, kojom je Papa Franjo upotpunio trilogiju o teološkim krepostima koju je započeo Benedikt XVI. Pozivam vas da je potanko razmatrate; tako ćete svjetlom ispuniti svoj razum i volju i žarko se založiti u novoj evangelizaciji.

Na dan kada je izdana enciklika, 5.7., također se objavilo papinsko odobrenje o čudu koje se pripisuje zagovoru don Alvara i to otvara vrata za njegovu beatifikaciju, također i

čudo koje omogućuje kanonizaciju Ivana Pavla II. Radovao sam se posebnoj koincidenciji tih dvaju papinskih činova na isti dan i to vidim kao manifestaciju duhovne sintonije koja je vladala između tog velikog Pape i mojeg predragog prethodnika na čelu Djela.

U enciklici Papa podsjeća da nas vjera u Isusa Krista i u sve ono što nam je On otkrio ostaje nedirnuto još od apostolskog vremena. **Kako je to moguće? Kako možemo biti sigurni da ćemo nakon stoljeća doći do „istinitoga Krista“?**[\[1\]](#). Odgovor na to pitanje, koje postavljaju mnogi naši suvremenici, potpuno se svodi na jedan: pomoću Crkve. **Crkva, kao i svaka obitelj, prenosi svojoj djeci sadržaj svoje memorije. Kako to činiti bez da se išta izgubi, još više, dok se sve i dalje produbljuje u pologu vjere? Pomoću apostolske predaje koja se čuva u Crkvi uz pomoć Duha Svetoga**[\[2\]](#).

Taj uvijek aktualan prijenos Crkve uglavnom je sadržan u Vjерованju kao i u ostalim dokumentima Učiteljstva i oni obrazlažu nauk vjere; stoga ćemo se ovih mjeseci truditi u produbljenju Vjерованja, pomoću *Katekizma Katoličke Crkve* ili njegova *Kompendija*, radosni što naša vjera blista također i u životu svetaca preko liturgijske godine. Čudo koje se pripisuje zagovoru predragoga don Alvara daje nam još jedan poticaj da ostvarimo duh Opusa Dei, koji je ***star kao Evandjelje i nov kao***

Evandjelje[3]: traženje posvećivanja u svakodnevnom životu koje je Bog povjerio svetom Josemariji da ga ostvari u svojoj duši, kao i u duši mnogih drugih ljudi. Čim se objavila ta vijest, predložio sam vam da uđemo dublje u sveti odgovor don Alvara: da gledamo na njegovu vjernost Bogu, prema Crkvi i Rimskom Poglavaru, na njegovu potpunu identifikaciju s duhom Djela koji je primio od svetoga Josemarije i

koji je nastavio nama prenositi u cijelom integritetu.

A sada ću se zadržati na drugom obilježju Crkve: na svetosti. Kako bi nam pomogao da se radujemo toj stvarnosti, Benedikt XVI. je tijekom ove godine primijetio da će biti „odlučno ponovno prijeći povijest naše vjere koja promatra nedokučivu tajnu ispreplitanja svetosti i grijeha“[\[4\]](#). Razmišljanje o svetosti Crkve koja se vidi u nauku, institucijama i u tolikim njezinim sinovima i kćerima tijekom povijesti potaknut će nas na veliku zahvalnost Bogu, trostruko Svetom, koji je izvor svake svetosti, i da znamo za ljubav Presvetoga Trojstva prema nama: kako se utječemo pojedinim božanskim Osobama? Osjećamo li potrebu da ih ljubimo svaku posebno?

Dok objašnjava prirodu Crkve, Drugi vatikanski sabor ističe tri vida u

kojima se njezino otajstvo najbolje izražava: Narod Božji, mistično Tijelo Kristovo, Hram Duha Svetoga; to se nadugo objašnjava u *Katekizmu Katoličke Crkve*[5]. U svakom se odražava dah svetosti, koji – kao i ostale stvari – razlikuje Crkvu od bilo koje ljudske grupacije.

Izraz *Narod Božji* upućuje na Stari Zavjet. Jahve je odabrao Izrael za svoj poseban narod da bude navjestitelj i prethodnik konačnog Naroda Božjega koji je ustanovio Isus Krist po svojoj žrtvi na Križu. *A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviještate silna djela Onoga koji vas iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu*[6].

Gens sancta, sveti puk sastavljen je od stvorenja prepunih slabosti.

Ovo prividno proturječje obilježava jedan vid tajne Crkve. Crkva je božanska, ali je u isto vrijeme i ljudska, jer se sastoji od ljudi, a mi ljudi griješimo: omnes

**homines terra et cinis (Sir 17, 31),
svi smo mi prah i pepeo[7].**

Ta stvarnost nas mora potaknuti na kajanje, na bol iz ljubavi, na zadovoljštinu, ali nikad na obeshrabrenje ili pesimizam. Ne zaboravimo da je sam Isus usporedio Crkvu s poljem na kojem istovremeno rastu pšenica i kukolj; s mrežom koja sakuplja dobru i lošu ribu, a tek će na kraju vremena biti konačno odvajanje jednih od drugih[8]. Ujedno vidimo da je već sada na zemlji dobro veće od zla, milost je jača od grijeha, iako se njezino djelovanje ponekad ne vidi.

Osobna svetost mnogih kršćana nije upadljiva. Često ne prepoznavamo obične ljude, svakodnevnne i svete, koji s nama rade i žive. Pred zemaljskim pogledom više se ističe grijeh i manjak vjernosti: to je što više zaokuplja pažnju[9]. Gospodin želi da njegove kćeri i sinovi u Opusu Dei,

kao i mnogi drugi kršćani, podsjetite sve ljude da su primili ***taj poziv na svetost i moraju se truditi da odgovore na milost i osobno budu sveti***[\[10\]](#).

Crkva je *mistično Tijelo Kristovo*. „Prolaskom vremena Gospodin Isus oblikuje svoju Crkvu pomoću sakramenata koji nastaju iz njezine punine. Po tim sredstvima Crkva omogućava da njezini članovi sudjeluju na otajstvu smrti i uskrsnuća Isusa Krista, po milosti Duha Svetoga koji je oživljava i pokreće“[\[11\]](#).

Crkva „je dakle sveta premda u svojoj utrobi nosi grešnike, jer se ne raduje drugom životu osim životu milosti; njezini članovi zaista se posvećuju ako se hrane tim životom; ako se odijele, nose grijeh i mane na duši koji sprečavaju da se svetost Crkve radosno širi (...). Crkva se žalosti i čini pokoru za te grijehe i

ima moć da oslobađa po krvi
Kristovoj i darom Duha Svetoga“[12].

Prije svega, tijelo nam doziva u pamet neku živu stvarnost. Crkva nije humanitarno, kulturno ili političko udruženje, već je živo tijelo, koje putuje kroz povijest i djeluje u njoj. A to tijelo ima jednu glavu, Isusa, koja ga vodi, jača i podupire. To je ono što želim istaknuti: ako se glavu odvoji od ostatka tijela, čitava osoba ne može preživjeti. Tako je i u Crkvi: moramo biti povezani na sve snažniji način sa Isusom. No ne samo to: kao što je tijelu, da bi opstalo, važno da njegovim žilama teče krv, tako moramo dopustiti da Isus djeluje u nama, da nas njegova riječ vodi, da nas njegova euharistijska prisutnost hrani, oživljuje, da njegova ljubav daje snagu našoj ljubavi prema bližnjemu. I to uvijek! Uvijek, uvijek! Draga braćo i sestre –

inzistira Sveti Otac - ostanimo u jedinstvu s Isusom, uzdajmo se u Njega, usmjeravajmo svoj život prema njegovu evanđelju, krijepimo se svakodnevnom molitvom, slušanjem Božje riječi, sudjelovanjem, u sakramentima[13].

Očigledno je da se ljudsko tijelo sastoji od različitih organa i udova, svaki sa svojom vlastitom funkcijom pod upravljanjem glave na dobro čitavoga organizma. Prema tome u Crkvi i prema volji Božjoj **postoji neka raznolikost, različitost zadaća i službi; u njoj ne postoji bezizražajna jednoličnost, već bogatstvo darova što ih razdjeljuje Duh Sveti. Međutim postoji zajedništvo i jedinstvo: svi su jedni s drugima povezani i svi složno tvore jedno jedino živo tijelo, duboko povezano s Kristom[14].** To zajedništvo s Kristom, nevidljivom Glavom Crkve, nužno se mora

očitovati u čvrstom zajedništvu s vidljivom Glavom, Rimskim Poglavarom, i s Biskupima u zajedništvu sa Svetom Stolicom. Molimo svaki dan, kao što je to činio sveti Josemaría, za jedinstvo svih u svetoj Crkvi.

Od starine se govorilo da u utrobi mističnoga Tijela Kristova Tješitelj ispunja funkciju duše u ljudskom tijelu: život, čuva ga u jedinstvu, omogućava njegov razvoj dok ne postigne savršenstvo koje mu je Bog Otac dodijelio. **Crkva nije splet stvari i interesâ, nego je hram Duha Svetoga, hram u kojem je Bog na djelu, hram u kojem je svaki od nas darom krštenja živi kamen. To nam kazuje kako nitko nije beskoristan u Crkvi (...). Nitko nije sporedan[15].**

Ukoliko smo udovi samog mističnog Tijela, mi kršćani možemo i moramo pomagati jedni drugima u postizanju

svetosti, po Općinstvu svetih, koje ispovijedamo u apostolskom Vjeronanju. Osim toga što svi mi vjernici sudjelujemo na *magnalia Dei*, na bogatstvu Božjem (vjeri, sakramentima i različitim duhovnim darovima), „izraz „Općinstvo svetih“ označava također općinstvo među svetim ljudima (*sancti*), znači među onima koji su po milosti sjedinjeni s umrlim i uskrsnulim Kristom“[16]: sveci u Raju, duše koje se čiste u Čistilištu i mi koji još na zemlji vodimo bitku unutarnje borbe. Činimo jednu obitelj, obitelj djece Božje i na slavu Presvetom Trojstvu: čuvamo li zaista tu obitelj?

Svetog Josemariju ispunjavalo je utjehom razmatranje o toj vjerskoj istini po kojoj se nijedan kršteni ne može osjećati sam: ni u svojoj duhovnoj borbi, ni u svojim materijalnim poteškoćama. Tu sigurnost nalazimo u *Putu*:

Općinstvo Svetih. – Kako bih ti to

protumačio? – Znaš li što je transfuzija krvi za tijelo? Eto, to je otprilike Općinstvo Svetih za dušu[17]. Malo zatim dodaje: Bit će lakše ispunjavati svoju dužnost kada pomisliš na pomoć koju ti pružaju tvoja braća, i na pomoć koju ti ne pružaš ako nisi vjeran[18].

Budimo uvijek puni hrabrosti, kćeri i sinovi moji. Premda možemo pretrpjeti neki poraz i ponekad se osjećamo mlitavi i bez snage u duhovnoj borbi, uvijek uz milost Božju treba nastaviti putom prema svetosti. Okruženi smo mnoštvom svetih, ljudi koji su vjerni Gospodinu koji počinju i ponovno počinju postojano u svojem unutarnjem životu.

S druge strane nije dovoljno oči uzdignuti k Nebu. Velika svetkovina 15.8. također nam doziva sigurnost: Uznesenje Blažene Djevice Marije.

Sigurni u zagovor Isusa Krista, koji neprestano moli Boga Oca za sve nas[19], koje li velike utjehe, koje li obuhvatne zaštite u kontemplaciji naše Majke kojoj je uvijek stalo do spasenja kršćana i svih ljudi! Crkva je u Presvetoj Djevici Mariji već dospjela do savršenstva i snagom toga nema ni ljage ni nabora[20]. Mi, kao i svi vjernici, još uvijek se trudimo da pobijedimo u tom plemenitom zadatku svetosti, dok se zauvijek udaljavamo od grijeha i stoga uzdižemo oči k Mariji koja blista kao model kreposti za cijelo općinstvo odabranih[21]. Dakle, utječimo se Njoj u svim nestalnostima u Crkvi, kao i u osobnim svakoga pojedinca. ***Majko! – Zazivaj je snažno. – Sluša te, vidite možda u nevolji i nudi ti, milošću svoga Sina, utjehu svoga krila, nježnost svoga milovanja. I osjetit ćeš se ohrabrenim za novu borbu***[22].

Neka taj molitveni poklik bude
snažan i neka uziđe na Nebo iz svih
krajeva zemlje dok slijedećeg 15.8.
obnavljamo posvetu Opusa Dei
slatkom i bezgrešnom Srcu Marijinu.
Čvrsto sjedinjeni u molitvi molimo
od božanske dobrote sve milosti, jer
su one potrebne svijetu, Crkvi i
svakom pojedincu.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Sitio da Aroeira, 1. kolovoza 2013.

[1] Papa Franjo, Pobudnica *Lumen
fidei*, 29.6.2013., br. 38.

[2] *Isto*, br. 40.

[3] Sveti Josemaría, *Pismo* 9.1.1932.,
br. 91.

[4] Bendikt XVI., apostolsko pismo
Porta fidei, 11.10.2011., br. 13.

[5] Usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 781-810.

[6] 1 Pt 2, 9.

[7] Sveti Josemaría, homilija *Vjerni Crkvi*, 4.6.1972.

[8] Usp. *Mt* 13, 24-30; 47-50.

[9] Sveti Josemaría, homilija *Vjerni Crkvi*, 4.6.1972.

[10] *Isto*.

[11] Pavao VI., Svečano ispovijedanje vjere (*Vjervanje Naroda Božjega*), 30.6.1968., br. 19.

[12] *Isto*.

[13] Papa Franjo, govor na općoj audijenciji, 19.6.2013.

[14] *Isto*.

[15] Papa Franjo, govor na općoj audijenciji, 26.6.2013.

[16] *Kompendij Katekizma Katoličke Crkve*, br. 195.

[17] Sveti Josemaría, *Put*, br. 544.

[18] *Isto*, br. 549.

[19] Usp. *Heb* 7, 25.

[20] Usp. *Ef* 5, 27.

[21] Usp. II. vatikanski sabor, Const. dogm. *Lumen gentium*, br. 65.

[22] Sveti Josemaría, *Put*, br. 516.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-kolovoz-2013/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-kolovoz-2013/) (12.08.2025.)